

LIBROS

prosinac, 2015.

ISSN online 2787-3544

Časopis studenata
Informacijskih znanosti
Filozofskog fakulteta u Osijeku

br. **5**

IMPRESSUM

IZDAVAČ:

Filozofski fakultet Osijek
Klub studenata informacijskih
znanosti

LIBROS

Lorenza Jägera 9
31000 Osijek
libros@ffos.hr

GLAVNI UREDNIK:

Tanja Krstanović

NOVINARI:

Luka Buljan

Milan Balać

Tamara Lemajić

Martina Šalinger

Iva Magušić-Dumančić

Stjepan Zlatić

Hana Marčetić

Ivana Manojlović

IMPRESSUM

Ready, steady, code!

U petak, 21. studenoga 2014. godine četiri su se studenta iz Osijeka uputila u Varaždin na ovogodišnji hackathon Ready, steady, code, koji je održan u suradnji Fakulteta organizacije i informatike i softverske kompanije Asseco SEE. Studenti Milan Balać, Luka Buljan (autor ovog članka) i Antun Matanović s Filozofskog fakulteta u Osijeku i Ivan Matković s Elektrotehničkog fakulteta Osijek sudjelovali su u natjecanju kao tim pod nazivom NotFound. Samo natjecanje započelo je 22. studenoga u 10 sati ujutro i trajalo neprekidna 24 sata, odnosno do 10 sati ujutro sljedećeg dana. Zadatak koji je pred natjecatelje bio postavljen je izrada web i mobilne aplikacije humanitarnog karaktera, točnije za darivanje krvi, što je pred svaki od ukupno jedanaest timova postavilo zanimljiv i u neku ruku plemenit zadatak.

Svakom timu dodijeljen je mentor koji je pomagao natjecateljima oko nedoumica i problema, no u svakom pogledu bilo je puno toga za napraviti u 24 sata. Uz to, svaki tim imao je

slobodan odabir tehnologije/*frameworka* u kojem bi aplikaciju izradili, počevši od Laravela, GenyMobilea sve do osnovnog HTML5, PHP-a i CSS-a, a veliki naglasak bio je na nativnoj mobilnoj aplikaciji i *push*notifikacijama. Od početnih jedanaest timova, samo ih je devet u nedjelju, 23. studenoga, prezentiralo svoja rješenja, među kojima se nalazio i osječki tim NotFound.

Ideja koju smo predstavili usmjerena je na mlađu populaciju, a sama aplikacija imena Crimson Questzamišljena je kao lakši oblik RPG videoigre, u kojoj je svakom darivatelju ovisno o krvnoj grupi dodijeljena klasa, kao što su *mage*, *cleric*, *warrior*, *hunter* i ovisno o pozitivnom ili negativnom tipu krvi rasa *elf* ili *human*. Uz to, darivatelji svojim činom darivanja krvi osvajaju *achievemente*, koji im dodjeljuju određeni broj bodova na profil, a te iste bodove darivatelji naposljetku mogu zamijeniti za nagrade.

Također, ustanove pozivaju na darivanje krvi automatskim generiranjem *questova*, odnosno misija. Svaka ustanova ima određenu minimalnu količinu jedinica krvi, a kada trenutna količina jedinica krvi neke grupe padne ispod minimalne, generira se *quest*/misija koja poziva sve darivatelje tražene krvne grupe (odnosno klase i rase) na donaciju krvi u ustanovi kojoj je potrebna. Cijela aplikacija napravljena je kao web aplikacija izrađena u čistom HTML5, PHP-u, CSS-u i MySQL-u. Iako naš tim nije odnio nagradu za svoju ideju, puno smo toga naučili i već krećemo s pripremama za sljedeći hackathon u Osijeku uz pomoć Tomislava Jakopeca.

Varaždinski Hackathon na FOI-ju mogao bi postati česta pojava, što je odlična prilika za timove koji žele naučiti nešto novo ili pokazati svoje znanje – i uz to osvojiti i nagrade.

Luka Buljan

Hackaton vol. 2

U subotu, 31. siječnja 2015. godine, u BIOS-u je održan hackathon Osijek Software Cityja i Software Startup Akademije. Među tridesetak prijavljenih našlo se i 7 informatologa u tri tima. Ana Leh i Dajana Stojanović činili su tim ADSL, a Ivana Dejanović i Vlado Flinčec bili su tim #labOS. Moj tim, NotFound, sačinjavali smo Luka Buljan, Antun Matanović i ja, a zadatak je bio izraditi stranice za nadolazeći Software Startup Academy. S radom smo počeli u 9, a završili oko 17 sati. Od devet prijavljenih timova NotFound je bio četvrti što je poprilično dobro, ali ima još dosta toga za naučiti i poboljšati. S obzirom da smo tek počeli obilaziti hackathone, još uvijek učimo kako funkcionirati kao tim, pa poprilično vremena ode na organizaciju, žučne rasprave o načinima implementacije ideja i puš-pauze. Ali ne mogu se požaliti – sama činjenica da ljudi s Filozofskog Fakulteta stoje rame uz rame s drugim, više tehnički orijentiranim fakultetima, je ohrabrujuća i pohvalna. Iako je popis stvari koje treba naučiti znatno veći od popisa stvari koje znamo, možemo reći da “nismo za bacit”, a i to je nešto. U svakom slučaju, ja sam zadovoljan.

Napredak je vidljiv u usporedbi s varaždinskim hackathonom koji smo također pohodili, a u konačnici se sve svodi na volju. Znanja koja smo dobili na fakultetu dovoljno su dobar temelj za daljnji samostalni razvoj, na nama je da ih primijenimo i razvijamo se. U konačnici mogu samo reći kako mi je drago što smo u posljednjih pola godine obišli dva hackathona, pa makar ni na jednom nismo ostvarili “bogzna” kakve rezultate. Dok god imamo volje i radimo možemo biti optimistični, rezultati će uvijek biti u skladu s našim trudom, a onda i „nismo za bacit“ može samo na bolje.

Milan Balać

"Knjižnica je mjesto gdje se čuje riječ djece i mladih"

U Gradskoj i sveučilišnoj knjižnici Osijek, točnije na Odjelu za rad s djecom i mladima, volontiram od svibnja 2014. godine. S volontiranjem sam započela nakon prakse jer sam željela usvajati nova iskustva i znanja te se upoznati, koliko je god moguće više, s načinom rada u knjižnici. Također, mogu reći da mi je izuzetno drago što volontiram upravo na odjelu gdje su naši najmlađi korisnici jer promatrajući njih kako usvajaju nova znanja je najbolja nagrada za volonterski rad. Bitno je istaknuti da je knjižnica mjesto gdje se čuje riječ djece i mladih, gdje se ugodno osjećaju i gdje se raspravlja o njihovim problemima te ostalim temama koje ih zanimaju.

Povodom šezdesetog rođendana Odjela za rad s djecom i mladima u organizaciji Gradske i sveučilišne knjižnice Osijek, 3. prosinca 2014. godine u Županijskoj komori u Osijeku održan je stručni skup "Vremeplov: dječji odjeli jučer-danas-sutra". Prilikom tog događaja također sam volontirala kao i moje kolegice sa Odsjeka za informacijske znanosti, Iva Magušić-

Dumančić, Sanja Lapiš i Hana Marčetić. Također, na skupu je sudjelovala i Ivana Manojlović studentica 5. godine informatologije s posterom „Promjene u radu s djecom i mladima u školskim knjižnicama“. Stručnom skupu prethodile su razne aktivnosti u Igraonici Gradske i sveučilišne knjižnice Osijek, poput „Igramo se i družimo“, „Izrada rođendanskih čestitki“, „Priča za najmlađe“(0-3 god.), „Sovko Slovko priča“ i „Izrada ukrasa za rođendan“ u trajanju od 24. do 27. studenog. Nakon održanih aktivnosti, 28. studenog u Igraonici Odjela za rad s djecom i mladima održana je rođendanska zabava pod nazivom "Vremeplov sa Sovkom Slovkom" namijenjena djeci na kojoj sam isto tako volontirala.

Tijekom svog dosadašnjeg volonterskog rada mogu reći da sam dobila priliku stjecati nova znanja i vještine te upoznavati nove i zanimljive ljude s kojima dijelim slične interese, stoga svakako namjeravam nastaviti volontirati na Odjelu za rad s djecom i mladima.

Tamara Lemajić

Sa(n)jam knjige

U ranim jutarnjim satima, 6. Prosinca, šest studentica zaputilo se prema Puli kako bi sudjelovale na međunarodnoj konferenciji „Nakladništvo – trendovi i konteksti“, koja se po drugi put održala od 8. do 9. prosinca u sklopu sajma *Sa(n)jam knjige* u Istri. Istoimenu konferenciju su organizirali Odjel za informacijske znanosti Sveučilišta u Zadru (Nives Tomašević i Franjo Pehar), Odsjek za informacijske znanosti Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Osijeku (Zoran Velagić) i Udruga Sa(n)jam knjige u Istri (Magdalena Vodopija). Na Konferenciji su bile studentice I. i II, godine diplomskog studija: Sanja Lapiš, Tamara Lemajić, Iva Magušić – Dumančić, Katarina Rostaš, Martina Šalinger i Mateja Zuzjak.

Putovanje od Osijeka do Zagreba prošlo dosta mirno, dok smo od Zgreba do Pule putovali Črnja Toursom te smo imale privilegiju biti jedine putnice u novom, moderno i najboljem mini-busu, vozač (čije smo ime, nažalost, zaboravili) je bio odlično raspoložen i ljubazan, a budući da smo bili sami u autobusu, mogli smo čak i praviti pauze prema dogovoru. U Pulu smo stigle oko 14:00 sati te smo se smjestile u hotelu Veli Jože, čija je zgrada izgrađena još za vrijeme Austro-ugarske monarhije. Nažalost, u subotu (ali i ostalih dana) je padala kiša, no to

nas nije spriječilo da provjerimo kakav to noćni život nudi Pula. Prvo smo se zaputile u pivnicu koja u ponudi ima nevjerojatnu količinu, odnosno vrste piva, a ukoliko pivo nije vaše područje stručnosti konobaru možete jednostavno reći naziv države i za kakvo ste pivo raspoloženi te će on odabrati za vas. Nakon pivnice, neki su otišli i u disco *Pietas Julia*. Naravno, kao uzorne studentice, nismo se zadržale do ranih jutarnjih sati, kako bismo odmorne mogle prisustvovati Sajmu, ali i emisiji „Doručak s autorom“ koja je bila u direktnom prijenosu na HRT-u (ukoliko ste gledali mogli ste vidjeti Sanju i Mateju!). U sklopu sajma održani su i brojni drugi programi u kojima je publika imala priliku upoznati autora, ali i općenito ljude koji se bave književnošću i knjigom.

Nakon toga, otišle smo u razgledavanje kulturnih znamenitosti Pule, kao što su Arena i Augustov Hram, a pogledale smo u najveću božićnu kuglu u Europi, koja nažalost tada još nije bila u funkciji. Osim toga, probali smo i razne Istarske specijalitete od kojih moramo istaknuti slastice (ah, žene) kao što su fritule i Panna cotta.

Sljedeći dan, dolaskom na konferenciju koja se održavala u Gradskoj knjižnici Pula, bile smo iznenađene knjigomatom koji nas je dočeka na ulazu u samu knjižnicu. Inače, na ovogodišnjoj konferenciji posebna pozornost bila je pridana digitalnom autoru, autorskom djelu u digitalnom okruženju te proučavanju nakladništva – teorijski i metodološki. Također, neke od tema bile su: čitateljske prakse, obrazovanje u polju nakladništva, novi modeli u nakladništvu, autori i nove forme komunikacije, e-knjige i dr.. Na konferenciji su sudjelovali izlagači, odnosno nakladnici i profesori iz Hrvatske, Slovenije, Ujedinjenog Kraljevstva, Poljske, Litve, Nizozemske, Francuske, Švedske te Njemačke. Svi izlagači imali su vrlo zanimljive teme, međutim, studente su se najviše dojmila sjajna izlaganja prof. Mihe Kovača (Sveučilište u Ljubljani) te g. Michaela Bhaskara (Profile Books), čije su radove i članke imale priliku čitati u sklopu kolegija *Komparativne studije iz nakladništva i knjižarstva*. Na konferenciji su izlaganje održali i profesori s Odsjeka za informacijske znanosti u Osijeku: Zoran Velagić i Franjo Pehar (UNIZD) s temom “Roots of publishing studies: a bibliometric approach”, Maja Krtalić i Damir Hasenay s temom “Long term accessibility of e-books: challenges, obstacles and responsibilities”, Josipa Selthofer s temom “What comes first? Publishing business or publishing studies?” i Tomislav Jakopec s temom “E-book aggregators: new services in electronic publishing”.

Također, svakako je bilo zanimljivo i to što su izlaganja o obrazovanju u nakladništvu imali i profesori sa sveučilišta u Poljskoj i Litvi s kojima imamo potpisane Erasmus ugovore, pa je

ovo bila prava prilika za saznati na koji način nakladnički studiji (ali i studiji informacijskih znanosti općenito) funkcioniraju u tim zemljama te, naravno, prilika za razmisliti o razmjeni studenata. Na kraju, zasigurno možemo reći, kako smo po završetku konferencije postale bogatije za još jedno iskustvo, ali i nova znanja te dobili malo detaljniji uvid u funkciju stvarnog svijeta nakladništva.

Martina Šalinger i Iva Magušić-Dumančić

Put u "ZGB"

17. Listopada 2014. godine studenti informatologije 3. godine preddiplomskog, te 1. i 2. godine diplomskog studija posjetili su Nacionalnu i Sveučilišnu knjižnicu u Zagrebu i Hrvatski državni arhiv. Put je organizirao Fakultet, a na studente su pazili profesori dr.sc. Boris Badurina i dr.sc. Milijana Mičunović. Polazak autobusom bio je u 4 sata i 45 minuta, te smo nakon višesatnog putovanja na kojemu je većina studenata spavala, stigli u Zagreb oko 9 sati. Nakon popijene kave ispred NSK, podijelili smo se u dvije grupe i posjetili smo nekoliko odjela krovne knjižnice u Hrvatskoj. Posjetili smo odjele zaštite i restauracije, zatvoreni odjel sa zbirka rijetkih knjiga, glazbeni odjel, geografski odjel, posudbeni odjel i čitaonicu, odjel umjetnosti i grafika, te smo usput saznali podosta o funkcioniranju NSK, kako na korisničkoj, tako i na razini djelatnika knjižnice.

Među zanimljivijim trenucima svakako se ističe način na koji je NSK organizirana po odjelima, djelatnosti svakog odjela za sebe, te specifična znanja koja zaposlenici na svakom odjelu moraju posjedovati. Valja napomenuti kako su na većini specijalnih odjela zaposlenici iz struka koje se primarno bave tematikom odjela, a ne knjižničarstva.

Nakon uspješno obavljenog razgledavanja objedovali smo u kantini na najvišem katu knjižnice, te smo se potom zaputili prema Hrvatskom državnom arhivu.

Osim gledanja urbanih i kulturnih znamenitosti putem, raspravljalo se o viđenom, te mogućnostima studenata za zapošljavanje u jednoj takvoj ustanovi.

Po dolasku u Arhiv podijelili smo se u četiri grupe, a potom su nas djelatnici proveli kroz zgradu objašnjavajući nam povijest, sadašnjost i budućnost te ustanove. Budući da je zgrada Arhiva tipski građena da postane Nacionalna i sveučilišna biblioteka, što je dugo godina i bila, mogao se primijetiti dizajn namijenjen što lakšem radu sa knjižničnom građom.

Među zanimljivostima u Arhivu značajno je spomenuti sve ljepote dizajna i same arhitekture, funkcionalnost prostora za korisnike, odjel za zaštitu i obradu, odjel konzervacije i restauracije zgrade gdje smo po prvi put vidjeli različite uređaje o kojima smo učili u sklopu raznih kolegija.

Od djelatnika Arhiva dobili smo mnoštvo praktičnih informacija vezanih uz rukovanje arhivskim gradivom, organizacijom ustanove, radu na različitim odjelima i zanimljivim iskustvima djelatnika pri rukovanju gradivom.

Nakon završenog posjeta ostalo nam je još par sati koje smo iskoristili za druženje, odmor i razgovor o svemu što smo vidjeli i čuli.

Povratak u Osijek bio je oko 19 sati, te nakon dužeg putovanja, stigli smo nešto prije ponoći. Put je u konačnici protekao prilično ugodno te vjerujem da će se svi koji su bili u posjetu složiti da smo dobili potpuno novu sliku vezanu uz te dvije informacijske ustanove u Hrvatskoj.

Stjepan Zlatić

BOBCATSS 2015

Dana 27. siječnja u 6 i 30 sati ujutro, 14 studenata zajedno s profesoricom Josipom Selthofer zaputilo se prema Češkoj, točnije Brnu na studentski simpozij BOBCATSSS. U Zagrebu kod Nacionalne i sveučilišne knjižnice (A gdje drugdje! :)) susreli smo se s kolegama i profesorima iz Zadra te zajedno nastavili putovanje, koje zapravo na početku i nije bilo izuzetno zanimljivo s obzirom na umor i spavanje (studenti se obično ne ustaju u 5 sati). Ivana Turk jedina je prespavala cijelu Sloveniju - sad ide loš vic o Sloveniji: što znači da se baš i nije naspavala. Uz usputna stajanja i negodovanje vozača („Planirate li vi ikad stići tamo?“) u Brno smo sretno stigli (i to) prema rasporedu. Nakon što smo se smjestili u hotel, koji je izuzev jedne „tavan sobe“ bio i više nego odličan, imali smo slobodno vrijeme. Neki su ga iskoristili za djelomično uspješno traženje mjenjačnica, naime većina mjenjačnica i trgovina u Brnu radi do 18 h, a neki za traženje hrane „koja nije sendvič“. To je često značilo kebab, jer kebab nije sendvič. Nakon što smo manje-više uspješno obavili te dvije stvari uslijedilo je traženje pubova. Upute: brojevi i „stupnjevi“ na cjenicima kod piva, npr. Starobrno 10°, ne označava niti da će konobar doći u roku od 10 minuta, niti da pivo ima 10 mjehurića.

Idući dan bio je dan otvorenja simpozija koje je održano u dvorani „Scala cinema“. BOBCATSSS se održava svake godine, a teme simpozija usko su vezane uz knjižnične i informacijske znanosti. Simpozij se održava pod sponzorstvom EUCLID-a, a organiziraju ga studenti s najmanje dva europska sveučilišta. Ove godine, simpozij su organizirali studenti Sveučilišta Masaryk iz Brna te studenti Sveučilišta Tampere iz Finske. Glavne ovogodišnje teme simpozija bile su: dizajn, participacija i inovacija, a svaka od tema imala je mnogobrojne podteme. Neke od njih bile su: informacijski sustavi, kreativno razmišljanje, podaci, internet, tehnologija, igre, informacijski menadžment, učenje, mrežne zajednice, mrežna komunikacija, suradnja i mnoge druge.

Samo otvorenje nije bilo predugačko, a imali smo priliku vidjeti i češki folklor (10 minuta nastupa umjesto 20-ak bilo bi i više nego dovoljno, ali što je tu je). Prvi dan bio je posvećen inovaciji, a glavni govornik bio je JayEdwin Gillette (Keywords!), profesor u Centru za informacijske i komunikacijske znanosti na Sveučilištu Ball State u Indiani u Sjedinjenim Američkim Državama. Gillette je održao inspirativno izlaganje koje je dalo notu entuzijazma i znatiželje svima prisutnima na samom početku konferencije, potaknuvši na aktivno sudjelovanje i ozbiljno promišljanje tema. Osim glavnog govornika prvi dan simpozija mogli smo čuti i naše kolegice s pete godine, Ivanu Turk i Elizabetu Vujnovac, koje su imale zanimljivo izlaganje o sličnostima između stvarnih i virtualnih identiteta. Njihovo izlaganje, uz zanimljivu temu, obilježili su i problemi s Prezijem (usred izlaganja: „Jesam rekla da trebamo koristiti PowerPoint“) međutim, svakako su ostale zapamćene tijekom cijele konferencije (:)!). Zaslužile su i brojne pohvale od istaknutih znastvenika, ali i studenata sa svih strana svijeta. Nakon svih izlaganja uslijedili su i društveni događaji poput posjeta Muzeju romske kulture, Knjižnici Moravije, Centralnoj knjižnici Fakulteta umjetnosti te Regionalnom arhivu Moravije. U Centralnoj knjižnici Fakulteta umjetnosti mnogi su prvi puta imali priliku uživo se susresti s knjigomatom, razgledati zadivljujuću arhitekturu koja je zaslužila brojne nagrade, a imali smo i priliku vidjeti prvu Bibliju na češkom jeziku, koja je iznešena posebno za posjetitelje-sudionike BOBCATSSS-a. Bilo je moguće i osvjedočiti se kako je ova knjižnica opremljena za sve skupine korisnika i njihove potrebe te kako zadovoljava najviše standarde kvalitetne usluge. Večer je, naravno, bila slobodna, pa se nekoliko studenata zaputilo u pub The Pub. Jednostavno ime koje nije problem zapamtiti, međutim veći problem ga je pronaći (keywords: pub, ugao, kod BOBCATSSS-a). U pubu The Pub družili smo se ostatak večeri, pronašli sponzore za našu InfoDASKA-u i (doduše, nakon što se većina drugih ThePub-ova zatvorila) pobijedili u natjecanju koliko-je-tvoj-stol-popio-

piva. Naravno, sve u svrhu obrazovanja, jer je jedna od tema na konferencijama bila i *gejmifikacija* ☺. Bitno za napomenuti, nakon dan i pol pokušavanja pričanja na engleskom s Česima, otkriće je bilo da se puno lakše sporazumjeti „oni nama češki - mi njima hrvatski“.

Drugi dan simpozija govorilo se o participaciji, a glavni govornik toga dana bila je Sinikka Sipila, predsjednica IFLA-e, koja je govorila o „Snažnim knjižnicama, snažnom društvu“. Osim glavnog govornika dan su obilježili i naši studenti (kolege) s čak tri izlaganja. Prvo izlaganje imale su Ema Čelebić, Vedrana Filić i Magdalena Kuleš, tema njihovog rada bila je rješavanje informacijskih problema od strane studenata iz različitih područja znanosti. Iduće izlaganje, održano u istoj učionici poznatijoj i kao „Brno room“, imala je Hana Marčetić. Govorila je o problemu osobnog arhiviranja u digitalnom okruženju, na temelju istraživanja provedenog među studentima informacijskih znanosti u Hrvatskoj. Nakon pauze za kavu izlaganje su imale i Nikolina Begović, Katarina Blažević i Ivana Jakić, studentice treće godine koje su na ovogodišnjem BOBCATSSS simpoziju govorile o ulozi piktograma u online komunikaciji. Tijekom cijelog dana sudionici su mogli glasati za najbolji poster, a zatim su ponovno uslijedili društveni događaji. U ponudi su bile pivnica Starobrna, vila Dušan Jurković, Jiri Mahen knjižnica i Opservatorij i planetarij za koji se „tražila karta više“ – i zaista je bio nezaboravno iskustvo. Oni koji nisu sudjelovali u društvenim događajima (jer su neodgovorni i nisu pratili mrežne stranice simpozija) dan su iskoristili za razgledavanje centra i shopping, dok su neki, vjerovali ili ne, pisali zadaće (!). Navečer je bio organiziran i party, gdje su sudionici neformalno i u ugodnoj atmosferi nastavili druženje, uz kvalitetnu glazbenu pozadinu.

Treći dan simpozija glavna tema bila je dizajn. Roberta Tassi govorila je o izazovima s kojima se dizajneri susreću slijedom kompleksnosti usluga, inovacija i velikog broja sudionika, novih tehnika i kanala. Uslijedila je sesija o otvorenom društvu, u kojoj su izlaganje na temu znanstvenih radova u otvorenom pristupu u hrvatskoj znanstvenoj zajednici predstavili Ivana Manojlović i Antun Matanović. Nakon izlaganja održala se zanimljiva rasprava i postavljenja su brojna pitanja do kojih su prisutni došli slušajući ih. Istovremeno su se u „Tampere room“ održavala predavanja o dizajnu virtualnih prostora, gdje su Iva Magušić-Dumančić, Mia Kuzmić i Milan Balać govorili o vizualnoj komunikaciji muzeja. Oni su se istaknuli zanimljivom prezentacijom i originalnim predstavljanjem ideje, uspoređujući vizualni identitet muzeja u Hrvatskoj s inozemcima te zaključili uspješan niz zanimljivih izlaganja. Nakon toga, imali smo još vremena za kupovinu suvenira, ispijanje kava, a uspjeli smo vidjeti i zaštitni znak Brna – krokodila, kojeg oni zovu dinosaur.

Prema Osijeku smo krenuli oko 15 sati, a put su, osim spavanja, obilježili i film Australija („Antun je prespavao i Austriju i Australiju!“) te igranje asocijacija (Milan: „Htjela je noge, a izgubila glas“ Mia (k'o iz topa: „Ariel!“), kao pravi informatolozi koji prate trendove, naravno, na mobitelu. Nakon što se probudio, Antun je bio apsolutni pobjednik (Ponovni dolazak onih koji više nisu na listi = Povratak otpisanih).

Uz navedene sadržaje na simpoziju, organizatori su se pobrinuli za sve potrebe i aspekte interesa - od prostora za kavu i prostora za relaksaciju opremljenim knjigama, Wifijem i prijenosom tweet-ova, do „Funky bubble“ usluge fotografiranja i materijala za kvalitetnije praćenje i sudjelovanje u konferenciji koje su sudionici dobili pri registraciji, ali i mogli pronaći na brojnim mjestima diljem prostorija konferencije. Brojna su područja pokrivena izlaganjima tijekom tri dana trajanja BOBCATSSS-a, svatko je mogao pronaći nešto zanimljivo za svoj ukus, a svakog dana održavane su i radionice za sudionike koji su se na njih prijavili. Organizatori su pružili i jedinstvenu priliku kušanja lokalnih specijaliteta te su u suradnji s velikim brojem zanimljivih izlagača i posjetitelja uspjeli u stvaranju ugodne atmosfere i poticajnog okruženja za razmjenu ideja i učenje kroz druženje i laganu komunikaciju. Time su potvrdili status studentske konferencije koja je idealna mješavina neformalnog i formalnog druženja, ali i prilika za ostvarivanje plodonosnih kontakata i suradnji. Ovogodišnji BOBCATSSS 2015. postavio je visoke standarde koje će, veselimo se, trebati dostići idući 2016. godine – u Lyonu!

Iva Magušić-Dumančić i Hana Marčetić

Acceleration Boot Camp – Projekt „Stanarinac“

Projekt Stanarinac osmislio je Antun Matanović u sklopu Inkubatora koji je pokrenuo profesor Jakopec za studente zainteresirane za učenje o razvijanju mobilnih i web aplikacija. Antun je imao dugo i mučno iskustvo traženja stanova u Osijeku za smještaj tijekom studija i tako mu je sinula ideja za Stanarinca – aplikaciju koja bi povezivala stanodavce i osobe u potrazi za smještajem. U Inkubatoru smo sudjelovale i mi, Ivana Manojlović i Hana Marčetić, svaka na svom projektu, kad nam je profesor predložio prijavljivanje na Acceleration Boot Camp. Zvučalo je zanimljivo i nismo željeli propustiti priliku da nešto novo naučimo, a možda i upadnemo u mentorski program, što bi značilo jedinstveni uvid u svijet poduzetnika s kojim još nismo imali iskustva. Zato smo odabrali najbolji projekt od onih na kojima smo radili, popunili obrazac za prijavu (svatko u svojem dijelu države, putem Skype-a, mailova, mobitela) i nadali se najboljem.

Nekako smo svi troje očekivali da ćemo u Kampu sudjelovati kao sudionici, a ne natjecatelji. Bio nam je iskreni šok kad smo saznali da smo prošli selekciju, od 38 prijavljenih projekata, naš je ušao u 20 koji su se natjecali. Nakon toga su krenule beskrajne kave s dogovorima o projektu – što želimo napraviti s njim, koje probleme rješavamo, kako pristupiti ovom novom području s kojim još nemamo nikakvog iskustva, gdje su nam ocjenjivači dali najmanje bodova i kako raditi na tim slabim stranama. Bili smo uzbuđeni i entuzijastični, stvarno nam je bilo lijepo raditi zajedno. Odlučili smo dati sve od sebe.

Onda je Kamp počeo. Prvi dan, nakon uvodnog programa, inicijalno predstavljane projekata trajalo je tri minute. Projekt Stanarinac predstavila je Hana, nakon čega su timovi dobili savjete za sutrašnji dan i kratki pregled najčešćih pogrešaka na koje treba obratiti pozornost. Dan je prošao brzo i jedva da smo uspjeli srediti dojmove, nakon programa sjeli smo na pivo i razglabali o tome što možemo poboljšati, budući da smo vidjeli da ima šarolikih timova i različitih mentora – kako odgovoriti na ove nove izazove, s kojima nemamo iskustva, a da ostanemo na tragu onoga što smo željeli postići svojim projektom. Odlučili smo da će idućih dana Ivana držati izlaganja, takozvane „pitcheve“ pred mentorima, odnosno potencijalnim investitorima.

Drugi dan započeo je s Elevator pitchem, jednominutnim izlaganjem koje je na engleskom držala Ivana. Nakon neprospavane noći, što zbog uzbuđenja, što zbog stresa i treme (nije lako izlagati pred tako stručnom publikom), izlaganje je prošlo uspješno i bili smo vrlo zadovoljni. Uslijedile su sesije predavanja. Prvi je izlagač bio Yann Girard iz Njemačke, koji je pričao o iskustvu poduzetnika i njegovom vlastitom putu. Govorio je o tome kako je učio kroz neuspjeh, savjetovao publici da preuzima rizike i navikne na poraze prije nego očekuje uspjeh. Bio je simpatičan i odmah smo odlučili da želimo pričati s njime o našem projektu i zapisali ga kao jednog od željenih mentora za prvi dan. (Naime, prvi dan su timovi odabirali mentore s kojima su željeli razgovarati, a drugi dan su mentori birali timove.) Drugi izlagač bio je Mark Tuttle sa smjernicama za vrednovanje start-up ideje te kako je vidjeti sa stajališta investitora. On je predložio i check-listu prema kojoj je moguće uvidjeti nedostatke određenog projekta, dao i vlastite primjere, a na kraju zaključio sa krilaticom „Marry a problem, not a solution“. Mark Tuttle, osim što je sposoban i uspješan poduzetnik, strašno je zanimljiva osoba s kojom smo puno pričali i koja nas je u više navrata savjetovala i pružala nam podršku kad nam je bila potrebna. Zaista nam je drago što smo ga upoznali. Potom su na Okruglom stolu, koji se održavao na engleskom jeziku, uz navedene, sudjelovali i Mark Turrell s Marijom Butković, Lukom Sučićem i Nebojšom Lazićem. Kratka stanka za ručak prethodila je intenzivnim mentorskim sesijama od tri sata, koje funkcioniraju na način da se timovi zapišu za razgovor s mentorima i sa svakime od njih razgovaraju o svojoj ideji dvadeset minuta. Kako smo prvi puta sudjelovali u nečem ovakvom, nismo znali što očekivati i bili smo pod velikim pritiskom. Mentori su, međutim, bili odlični i puni savjeta, otvoreno su razgovarali s nama. Uz pritisak i uzbuđenje od ovog dana, već tijekom sesija svi smo se troje osjećali maksimalno iscrpljeno, ali smo davali sve od sebe kako bismo pratili što nam sve mentori predlažu, kako vide naš projekt, čime misle da bismo ga mogli poboljšati i slično. Moramo priznati da smo tijekom ovog dana primijetili da smo se dosta naivno zaletjeli u ovaj projekt, a i mentori su to prepoznali – mi imamo dobru ideju i želimo raditi na njoj! Međutim, bili smo okruženi ljudima koji znaju što je sve potrebno da projekt zaživi jednom kad se napusti inkubacijska faza. Na kraju dana smo bili umorni i iscrpljeni, razmjenjivali smo iskustva, središali dojmove i pokušavali najbolje moguće pripremiti se za idući dan. Prije kraja prvog dana još su predstavljena dva uspješna start-up projekta i kratki savjeti što pripremiti za idući dan.

Treći dan započeo je trominutnim pitchovima koji su se snimali kako bi se kasnije analizirali uz pomoć stručnjaka iz tvrtke Ciceron. Jedna od njih, Ana Šimunić, uz Marka Turrella držala je predavanje prije okruglog stola s Aleksandrom Gvozdenom, Ivanom Mojsilovićem, Ivanom Jelušićem, Stevicom Kuharskim i Ivanom Komorčecom. Nakon ručka opet su uslijedile intenzivne mentorske sesije, ovaj puta s mentorima koji su odabirali timove s kojima žele razgovarati. Nama je ovaj dan bio najveća uživancija – konačno smo pohvatali dinamiku Kampa, učili smo puno i upoznavali odlične ljude, a i sve više nam se činilo da zaista imamo ideju i tim koji imaju potencijala. Osim što smo mi vjerovali u to od početka, kako su mentori dolazili i puno razgovarali s nama, shvatili smo da je Stanarinac stvarno aplikacija kakva nedostaje na našem tržištu i da bismo ju mogli napraviti na način da stvarno bude korisna u praksi. Cijela tri dana posvetili smo radu na Stanarincu, pričali smo s puno ljudi, a svaku sekundu koju smo provodili sami dogovarali smo se kako poboljšati ideju, kako ju konkretizirati, kako nadoknaditi razlike između svijeta poduzetništva u kojem je sve puno drugačije od svijeta društvenih i humanističkih znanosti s kojim smo dosad imali iskustva. Potpuno smo uronili u projekt i osjećali smo da uživamo u tome što radimo. U jednom trenutku, pred kraj mentorskih sesija, za našim stolom sjedilo je desetak različitih mentora i svi smo živo diskutirali što bi i na koji način tko učinio za ovaj projekt. Jedino nam je bilo žao što ovaj spontani događaj nismo nekako snimili – ovdje je naš nedostatak iskustva prvi puta izbio na vidjelo. Iako smo tijekom programa više puta vadili bilježnice i rokovnike (osjećali smo se kao štreberi kasnije gledajući na društvenim mrežama slike na kojima piskaramo i hvatamo bilješke, nismo primijetili nikog drugog da ima toliko takvih slika!), ovaj puta se živa rasprava razvila i to tako brzo i spontano da se nismo ni snašli. Ali uživali smo u tome i bili smo svjesni koliko učimo. Radionica pitchanja u kojoj su snimke izlaganja s početka dana analizirane, nakon predavanja Gordane Grgas (koja radi za velika imena u domaćem i stranom novinarstvu poput Forbes-a i Jutarnjeg lista), bila je zadnja stavka na rasporedu prije završavanja programa. Na radionici su istaknute glavne prednosti i nedostaci u izlaganju te su mentorice dale savjete što i na koji način poboljšati za finalno izlaganje. Nakon toga opet smo otišli na piće i radili dok nismo bili zadovoljni materijalom koji ćemo izlagati zadnji dan – odlučujući „pitch“. Moramo priznati da nas je lagano hvatala i panika, ali pozitivni komentari i ugodna atmosfera koju smo doživjeli tijekom trećeg dana su nas ohrabivali.

Zadnji dan smo svi troje naizmjenice paničarili i međusobno se ohrabivali. Bilo je stvarno zanimljivo, vidjeli smo da zaista imamo dobru dinamiku kao tim i bili smo ponosni na sebe – kako je tko zapadao u strah od onoga što predstoji, tako je drugo dvoje preuzimalo ulogu podizanja morala. Uz sav stres koji smo osjećali, bilo nam je stvarno lijepo i ugodno, jer smo radili zajedno i zaista smo vjerovali da radimo dobro. Svaki tim imao je tri minute za završni pitch, nakon kojeg bi mentori deset minuta postavljali pitanja i komentare. Imali smo redni broj jedanaest pa smo iskoristili priliku da se iskrademo i još jednom sve prođemo prije nego izađemo na pozornicu. Provjeravali smo brojeve i statistiku o studentima i iznajmljivanju stanova općenito, dogovarali se tko će odgovarati na koju vrstu

pitanja, suočavali se sa strahom od nepoznatog bodreći se i međusobno podižući entuzijazam za projekt kada bi postajali nervozni. Ivana je zadnje izlaganje odradila izvrsno, bez obzira što ona to možda sama ne bi tako rekla. Primijenila je sve savjete koje joj je dan ranije dala Ana Šimunić – od govora tijela i gestikulacije, stavljanja naglaska na ideju i tim, kako su joj obje članice Cicerona preporučile tijekom mentorskih sesija, do dikcije. Osjećali smo se ponosno na nju unatoč strahu od izlaska pred publiku i pitanja; samim pisanjem o tome srce brže zakuca. Pitanja su prošla sve samo ne sjajno. Nismo imali priliku reći sve što smo razmišljali i istraživali tijekom zadnjih dana, a definitivno smo otkrili da strategija s kojom smo više puta briljirali na izlaganjima seminara ne pali kod investitora – ljudi, na „pitcheve“ nikad s prezentacijom od samo jednog slajda! Vjerujte nam, nije ugodno kad vam se greške nabrajaju pred dvoranom punom ljudi ☺. Jedino nam je bilo žao što nismo imali priliku to izmijeniti, kako smo dan prije također išli s istom strategijom, a nitko nam nije ukazao na to, nismo znali koliki je to no-no. Još jednom informatolozi moraju priznati da ponekad iskustvo može značiti više od same sposobnosti da se pronađe prava informacija – katkad zaista treba znati što se traži kako bi se našla prava informacija u pravi trenutak ☺. Kada su se mentori povukli da donesu odluku potpuno smo se pomirili s mišlju da smo to odradili loše i da smo uništili dojam koji nam se činilo da smo ostavili tijekom Kampa. Profesor Jakopec je došao na zadnji dio programa kada se objavljivalo koji timovi su kandidati za prolaz dalje. On nam je puno pomogao rekavši da smo puno napravili i smirio nas svojom podrškom, jer smo u ovom trenutku već bili pomalo izvan sebe. Da njega nije bilo, neki od nas vjerojatno ne bi ni dočekali proglašenje koje je kasnilo, jer bi mislili da mogu ići za svojim drugim obavezama budući da ionako nemaju što raditi na proglašenju ☺.

Odabir Stanarinca kao jednog od pet projekata koji su pokazali potencijal, ali nisu uvjerali u potpunosti da trebaju proći dalje, nije došao kao trijumf nego kao potpuni šok. Čak je i voditeljica programa, najavljujući naš projekt kao jedan od pet (uz dva koja su prošla bez uvjeta u daljnji program) koje su mentori predložili za uvjetni prolaz, ustvrdila kako će to mnogima biti iznenađenje. I zaista je bilo. Ali, unatoč tome, na to smo jako ponosni. Dokazali smo da se upornost i rad zaista isplate, čak i kad su okolnosti nove i teške. Zadovoljni smo što smo tako lijepo radili zajedno i što smo polučili odlične rezultate. Ne znamo što će biti dalje, ali smatramo da smo dokazali da nas naš fakultet priprema za sve izazove s kojima se možemo suočiti kad jednog dana izađemo s njega, ma koliko strani nam bili. I zahvalni smo što smo imali priliku raditi zajedno na ovaj način, učiti od zanimljivih i sposobnih ljudi, upoznati se s novim situacijama i biti u mogućnosti otvoriti nova vrata te iskušati nova područja, za koja nismo ni znali da mogu biti opcija za nas.

Hana Marčetić i Ivana Manojlović

Put u London

“London, baby!” bila je rečenica koju su Facebook prijatelji većine studenata 2. godine diplomskog studija informatologije mogli pročitati u rano poslijepodne ponedjeljka, 13. travnja 2015. godine, kada smo se sa Klise zaputili u London. Nakon ugodnog i prilično kratkog leta sletjeli smo na londonski aerodrom Stansted i autobusom se zaputili u sam centar Londona, do hostela Clink 261. U trenucima netom nakon kratkog ostavljanja prtljage i raspakiravanja svi smo pohrlili pronaći večeru, a zatim (ovisno o stadiju umora) razgledavati grad ili se udobno smjestiti u hostelsku *common room* i provesti večer uz druženje, jer ipak se nismo ovako okupili od izlaganja pilot projekata!

Sljedeće jutro smo se, poput pravih informatologa, uputili u British Museum gdje smo ostali zapanjeni svim artefaktima poput kamena iz Rosette, brojnih mumija (koje nisu najugodnijeg mirisa), rimskih umjetnina i bisti te vikinškog oružja poput Thorovog čekića. U muzeju smo susreli i još nekoliko studijskih obilazaka čiji su polaznici doduše bili puno mlađi i slađi od nas (a na trenutke i pozorniji ☺). Nakon muzeja uputili smo se u British library te smo putem do knjižnice napokon počeli uviđati sve londonske ljepote poput raznih crkvi, parkova, kazališta i uličica prepunih crvenih telefonskih govornica i pubova. Prelazeći silne ulice, odnosno njihove pješačke prijelaze, prvog dana smo nailazili na probleme poput stajanja na crvenom svjetlu semafora i gledanja na krivu stranu ulice u potrazi za prijetećim vozilima. Naime, u Londonu jedino turisti čekaju zeleno svjetlo na pješačkom prijelazu, a rođeni Britanci očito se vode mislju da je zeleno svjetlo na semaforu za kukavice. Nakon kave iz Starbucksa, u British Library došli smo puni elana i ostali potpuno zapanjeni. Dočekalo nas je dvoje vodiča te smo se u grupama zaputili u razgledavanje knjižnice. Prilikom razgledavanja saznali smo da je prostor knjižnice, iako ogroman, manji nego što je početno planirano te smo u praksi doživjeli knjižnično trojstvo: nedostatak novca, nedostatak osoblja i nedostatak prostora. Naravno, da nam nije naglašeno kako je prostor zapravo manji ne bismo niti primijetili nedostatke jer je knjižnica potpuno veličanstvena. Na sredini knjižnice u staklenom spremištu nalazi se tzv. King's Library odnosno zbirka knjiga kralja Georgea III te je ta zbirka ujedno jedino od sve građe koja se može vidjeti u knjižnici. Naime, građa knjižnice nalazi se na 6 katova podrumskog spremišta te se svaka jedinica građe naručuje i korisniku dostavlja u roku od najviše 70 minuta, dok je prosjek dostavljanja knjige korisniku 20 minuta. Osobe koje se žele učlaniti u knjižnicu u pravilu dolaze s popisom literature iz određenih predmetnih područja te jedino na taj način dobivaju pristup građi uz *Reader's pass* te se ne smatraju korisnicima nego čitačima (naime, građa se ne posuđuje i niti u jednom trenutku ne napušta knjižnicu). Kao šećer na kraju toga dana, imali smo čast razgledati vrijedne primjerke građe poput Gutenbergove Biblije, Codex Sinaiticus, dnevnika Anne Frank, originalnih rukopisa Jane Austin, Shakespearea, Da Vincija te izvorne tekstove pjesama Beatlesa. Nakon razgledavanja knjižnice, s obzirom na blizinu King's Crossa zaputili smo se na peron 9 i ¾ gdje smo se fotografirali u bojama svojih Hogwarts kuća. Potom se dio studenata zaputio u šoping na Oxford Street koja je inače poznata po mnogobrojnih trgovinama za svačiji ukus, dok su se oni umorniji uputili prema hostelu predahnuti te otišli isprobati poznati *pub crawl* u

čemu smo se pokazali iznimno lošima jer smo stigli samo do jednog puba...

Dan treći, srijeda, bila je vrlo uzbudljiva jer je uključivala čak dva posjeta knjižnici. U prijepodnevnim satima uputili smo se u obilazak odjela konzervacije i restauracije gdje smo naučili i imali priliku vidjeti kako se realizira proces restauracije oštećenih knjiga te termički prešani zlatotisak (na kraju smo svi završili sa zlatom na rukama, a neki su si od zlata pravili i naušnice). Takvi zlatni, uputili smo se u razgledavanje odjela slavistike s gospodinom Milanom Grbom, koji nam opisao prosječan radni dan u knjižnici, postupak akvizicije građe te kriterije odabira građe. Posebno zanimljivo bilo je razgledavanje koje je pripremio posebno za nas, a sastojalo se od najvrijednijih knjiga tiskanih na hrvatskom jeziku koje British Library posjeduje, među kojima se našla i knjiga tiskana u Osijeku. Nakon razgledavanja slavističkog odjela, uputili smo se na predavanje dr. Aquilesa Alencar-Braynera koji nam je govorio o zaštiti digitalne građe, radu, ustrojstvu i projektima odjela za digitalnu zaštitu. Projekti koje bismo posebno istaknuli su projekt digitalizacije starih karti Londona koje je bilo teško pozicionirati u današnjem prostoru s obzirom na izmjene tlocrta grada; stoga je

British Library omogućila geomapiranje digitaliziranih karti s današnjima na principu spajanja lokacija na starim i sadašnjim kartama identificirajući ih kao isto mjesto. Alencar-Brayner istaknuo je uspješnost projekta koja se očitovala u tome što su u roku od dva sata sve karte bile potpuno označene. Drugi projekt kojeg bismo istaknuli dostupan je na [stranici knjižnice](#), a uključuje pohranjene zvučne zapise različitih naglasaka i narječja. Nakon predavanja nastupila je zanimljiva rasprava. Nakon obilaska knjižnice zaputili smo se prema centru Londona odnosno na Trafalgar Square, do zgrade britanskog parlamenta s poznatim Big Benom, Westminster Abbey, London Eye, Buckinghamsku palaču i brojne parkove uključujući i najpoznatiji i najveći Hyde Park. Obilazeći London poželjeli smo se odmoriti vožnjom na *carouselu* no na sveopću žalost isključili su ga u trenutku kad smo htjeli kupiti karte. Obilazeći Camden Market imali smo priliku okušati se u cjenkanju s mnogobrojnim prodavačima šetajući s kineskim fast foodom u rukama da stignemo kupiti što više suvenira. Nakon uzbudljivog dana ponovno smo se uputili u sada već *naš* pub The Rocket, ovaj puta u društvu naših profesoricica ☺.

Četvrtak smo počeli šetnjom do prekrasnog Regent's parka u kojem smo uživali u prirodi okruženi vjevericama, a potom smo se zaputili na još jedno zanimljivo predavanje na temu digitalne zaštite koje su održali Michael Day i Peter May, popularno prozvani MayDay. Tijekom predavanja imali smo priliku nadopuniti teorijski temelj stečen na kolegiju Čuvanje i zaštita elektroničkih dokumenata te vidjeti kako se teorija provodi u praksi. Nakon predavanja, metroom smo se zaputili prema Natural History Museum, Science Museum te Victoria and Albert Museum u kojima smo imali prilike vidjeti prošlost i budućnost – u Natural Historyu kosti dinosaurus, kosti mamuta, fosile i ostale izumrle vrste, u Victoria and Albertu brojne kostime, a u Science Museumu predmete i strojeve koji su obilježili povijest poput parnog stroja, lokomotiva, aviona, automobila, raketa, ali i naše projekcije kako bismo izgledali da smo drugog spola i da smo starci. Osim samih eksponata, oduševili smo se i muzejskim trgovinama u kojima smo se zadržali podjednako kao i razgledavajući same muzeje. Nakon navedenih, posjetili smo i još jedan muzej, Sherlock Holmes Museum, na svima poznatoj lokaciji – 221b Baker Street ☺.

Rezime putovanja mogao bi se svesti na – veliko iskustvo na području struke, ispunjenje sna svakog mladog informatologa, odlično vrijeme, čudna hrana, multikulturalnost, vrijedna poznanstva i uspomene za cijeli život 😊